

И наистина, отъ града пристигнаха работници, които разтуриха покрива, смѣниха четиритѣ крила, направиха сума разноски и сполучиха толкова, колкото и първитѣ. Като рекоха да опитатъ новата справа, вѣтърътъ не можа да я раздвижи. Той свирѣше въ напръчниците, издуваше платното, дори го раздра и — толкова.

А презъ това време мющеритѣ се разпрѣснаха. Почнаха да се сждятъ съ майсторъ Юмо заради обещанитѣ и неизпълнени доставки. Зестрата на Жанетъ не само не се уголѣми, а и намалѣ. Мелничарътъ и щерка му захванаха да се оплакватъ.

— Не разбирамъ, какъ ни дойде това дѳглава, — каза Жанетъ, — но все ми се струва, че тия Генфоловци сж виновни. Ние ги оскърбихме, а тѣ може би щѣха да откриятъ, защо е спрѣла мелницата.

— Да щѣха да премахнатъ злата орисъ, която тежи надъ насъ, — рече мелничарътъ, — всичко бихъ имъ далъ.

— Хайде, татко, иди и бжди много нѣженъ! Може отъ тѣзи сиромаси да зависи доброто ни.

Майсторъ Юмо слушаше винаги дѣщеря си, дори когато нѣма право. Ала въ този случай стори добре, че я послуша.

Той мина по пѣтя, потѣналъ въ толкова зеленина, че изглеждаше потѣмнѣлъ — криволичещъ край потока, и се запѣти къмъ Генфоловци. Колкото слизаше въ долината, толкова по-влажень ставаше въздухътъ; жаби подскачаха по мъха на запустѣлия пѣтъ. Надъ почвата дремѣше мирисъ на широколисти растения, на отколе окосено сѣно, на трѣстики. Свикналъ да живѣе по върхове, мелничарътъ дишаше тежко и се чувствуваше още по-разположень. Той забеляза подъ клонитѣ — на нѣколко разкрача отъ реката — кжщата на Генфоловци, цѣла зелениясала. Изъ основитѣ ѳ никнѣше трева, отъ покрива ѳ се спущаше пакъ трева, и кжщата изглеждаше като обра-сла въ коса, що вѣтърътъ сплѣстя и оправя. Човѣкъ можеше да влѣзе вжтре само пре-

гърбенъ. Майсторъ Юмо не влѣзе, защото тутакси забеляза една съвсемъ тѣсна нива, която се леко извиваше, — нива, прилична на лѣха, кждето работѣше едно дете. Жанъ Генфолъ бѣ захвърлилъ дрешката си върху стрѣмнината и съ все сила прекопаваше тая тѣсна ивица земя. Наоколо му се виждаха сума повѣхнали стрѣкове макъ, мента и най-вече — лаванда, по-много и отъ стрѣковетѣ слама.

— Това било, значи, неплодородната педя земя, отъ която се прехранватъ тѣ! — помисли си мелничарътъ. — И дете я прекопава! Хей, Жанъ Генфоле!

Безъ да се отдѣля отъ брездата, кждето токущо бѣ забило лизгара, детето се извърна. То позна майсторъ Юмо и поруменѣ. Но, понеже бѣ свикнало прилично да разговаря съ всѣкиго, запита:

— Какво желаете, майсторъ Юмо?

— Откакъ ти и майка ти идвахте при мене, воденицата ми запрѣ, драги приятельо.

— Не мога да Ви помогна.

— Можешъ ли, не можешъ ли — не знамъ. Дѣщеря ми Жанетъ си е втѣлпила, че мелницата била спрѣла, когато си отидохте, и затова щѣла да трѣгне, когато пакъ дойдете.

— Майка ми умрѣ отъ нѣмотия, — рече Жанъ Генфолъ, — и отъ две недѣли съмъ останалъ самъ-самичъкъ да засѣвамъ нивата, защото баба е съвсемъ стара. Та оставете ме на мира, майсторъ Юмо, нѣмамъ време да отивамъ съ Васъ!

Той копаеше земята и тя се ронѣше на жилави буци. Маковетѣ падаха, ментата се разсипваше на прахъ, лавандата се разбиваше на сини влакна.

— Ти засѣвашъ безплодно семе въ нивата си, — подзе мелничарътъ. — А ако дойдешъ съ мене и ако откриешъ какво се е случило съ мелницата, ще ти дамъ петъ човала брашно, та презъ цѣлата зима да има що да ядешъ.

— Нѣмамъ време.

— Десетъ ще ти дамъ.

— Майсторъ Юмо, азъ не съмъ мелничарски работникъ и не знамъ, що се е случило съ Вашитѣ криле.

— Жанъ Генфоле, за тебе и баба ти ще издигна нова кжща въ политѣ на бърдото и ще ти отстѣпя една отъ своитѣ ниви, триждъ по-голѣма отъ твоята.

Момченцето захвърли лизгара и трѣгна следъ мелничаря.

Като стигнаха предъ мелницата, перкитѣ се не завъртѣха сами, както си мислѣше Жанетъ. Детето се покачи по стѣлбата, следъ него — мелничарътъ и дѣщеря му, които се надяваха само нему и го молѣха и двамата: